

התחדשו סודות עליונים של התורה בעשר אמירות, וגזרות וענשים, ומצוות עליונות, שכשמיגיעים לפרשה הזו היו שמחים.

אמר רבי אבא, מה הטעם שפרשת עריות ופרשת קדשים תהיו סמוכות זו לזו? אלא כף למדנו, כל מי שנשמר מן העריות הללו, ודאי שנעשה בקדשה. וכל שכן אם מתקדש בקדשת רבנו, ויהי העירו החברים.

מתי היא עונתם של כלם שיתקדש אדם? בא ראה, מי שרוצה להתקדש ברצון רבנו, אל ישמש אלא מחצות הלילה ואילך, או בחצות הלילה. שהרי באותה השעה הקדוש ברוך הוא נמצא בגן עדן, והקדשה העליונה מתעוררת, ואז השעה להתקדש. זה לשאר בני האדם, תלמידי חכמים שיודעים את דרכי התורה, בחצות הלילה שעתם לעמד ולעסק בתורה, להזדווג עם כנסת ישראל, לשבח את השם הקדוש, את המלך הקדוש.

בריר שבת, שנמצא הרצון של הכל, הזיווג שלהם באותה שעה להוציא את רצונו של הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל, כמו שנאמר שכתוב, (דברים יד) בני אדם לה' אלהיכם. ואלה נקראים קדושים, שכתוב קדשים תהיו פי קדוש אני ה'. וכתוב (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו וגו'.

קדשים תהיו. רבי אבא פתח, (שמואל ב-ז) ומי כעמך פישראל גוי אחד בארץ. בא ראה, בכל עמי העולם לא רצה הקדוש ברוך הוא בהם, פרט לישראל בלבדם,

קדושים תהיו, רבי אבא פתח, (שמואל ב ז) ומי כעמך פישראל גוי אחד בארץ, תא חזי, בכל עמין דעלמא, לא אתרעי בהו קדשא בריך הוא, בר פישראל בלחודייהו, ועבד לון עמא יחידאה בעלמא, וקרא לון גוי אחד פשמיה. ואעטר לון בכמה

בפרשתא דא אתחדשו רזין עלאין דאורייתא, בעשר אמירן, וגזרין ועונשין, ופקודין עלאין, דכד מטאן חברייא לפרשתא דא, הוו חדאן. אמר רבי אבא, מאי טעמא פרשתא דעריות, ופרשתא דקדושים תהיו, סמוכין דא לדא. אלא הכי תאנא, כל מאן דאסתמר מאלין עריין, בקדושה אתעביד ודאי. וכל שכן אי אתקדש בקדושה דמאריה. והא אתערו חברייא.

אימתי עונתן דכלא, לאתקדש בר נש. תא חזי, מאן דבעי לאתקדשא ברעותא דמאריה, לא לישמש אלא מפלגות ליליא ואילך, או בפלגות ליליא. דהא בההיא שעתא, קדשא בריך הוא אשתכח בגנתא דעדן, וקדושה עלאה אתער, וכדין שעתא היא לאתקדשא. האי לשאר בני נשא, תלמידי חכמים דיידעין אורחוי דאורייתא, בפלגות ליליא שעתא דלהון למיקם למלעי באורייתא, לאזדווגא בכנסת ישראל, לשבחא לשמא קדישא, למלכא קדישא.

בריליא דשבתא, דרעותא דכלא אשתכח, זווגא דלהון בההיא שעתא. לאפקא רעותא דקודשא בריך הוא וכנסת ישראל, כמה דאתמר דכתיב, (דברים יד) בני אדם ליי' אלהיכם. ואלין אקרון קדישין, דכתיב קדושים תהיו כי קדוש אני יי'. וכתיב (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו וגו'.

קדושים תהיו, רבי אבא פתח, (שמואל ב ז) ומי כעמך פישראל גוי אחד בארץ, תא חזי, בכל עמין דעלמא, לא אתרעי בהו קדשא בריך הוא, בר פישראל בלחודייהו, ועבד לון עמא יחידאה בעלמא, וקרא לון גוי אחד פשמיה. ואעטר לון בכמה